

UPDATE

HANDHAVING EN OPENBARE ORDE

mei_2024

Onder redactie van:

Chantal van Mil

Advocaat
024 - 381 83 12
c.van.mil@hekkelman.nl

Franc Pommer

Advocaat
024 - 382 83 89
f.pommer@hekkelman.nl

1. Wet aanpak woonoverlast. Gedragsaanwijzing voor de duur van 12 maanden.

[ABRvS 1 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1819](#)

Gedragsaanwijzing Wet aanpak woonoverlast. Opgelegde last onder dwangsom houdt in dat appellant geen geluidsoverlast mag veroorzaken. Van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de burgemeester had moeten afzien van invordering van de dwangsommen is niet gebleken.

[lees verder...](#)

2. Handhaving illegale schaapskooi na 55 jaar niet onevenredig.

[ABRvS 1 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1829](#)

LOD om in 1967 zonder vergunning gebouwde schaapskooi te verwijderen en verwijderd te houden. Ook lang tijdsverloop voorafgaand aan besluit tot handhaving is geen bijzondere omstandigheid om van handhavend optreden af te zien.

[lees verder...](#)

3. Bouwstop en invordering. Dwangsom van €60.000 voor overtreden bouwstop niet onevenredig.

[Vzr. ABRvS 7 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1895](#)

College had voor het opleggen van een bouwstop niet hoeven onderzoeken of legalisatie mogelijk is. De hoogte van de dwangsom van €60.000 was niet onredelijk gelet op het met de overtreding te behalen voordeel. Opgelegde bouwstop overtreden, college mocht daarom ook invorderingsbeschikking nemen, niet gebleken van bijzondere omstandigheden om van invordering af te zien.

[lees verder...](#)

4. LOB. Bouwer failliet. Terecht bestuursdwang toegepast en kosten verhaald op woningeigenaar.

[ABRvS 8 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1961](#)

LOB en kostenverhaal op woningeigenaar vanwege overtredingen Bouwbesluit 2012 en omgevingsvergunning. Bouwer failliet. College bereikt geen overeenstemming met woningeigenaar voor beëindigen overtredingen, past bestuursdwang toe om veilige bewoning mogelijk te maken. Geen sprake van bijzondere omstandigheden waardoor van handhaving of kostenverhaal moest worden afgezien.

[lees verder...](#)

5. Verhouding 13b Opiumwet-besluit - strafrechtelijke vrijspraak bij zelfde feitencomplex.

[ABRvS 8 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1958](#)

Er bestaat samenhang tussen de strafrechtelijke en bestuursrechtelijke procedure, omdat de tenlastelegging waarvan de politierechter appellant heeft vrijgesproken is gebaseerd op feiten die hebben geleid tot het besluit tot het opleggen van een last onder bestuursdwang. De burgemeester kon tot een andere conclusie komen dan de politierechter omdat hij zijn besluit voor een belangrijk deel heeft gebaseerd op informatie waarover de politierechter niet beschikte. De politierechter heeft appellant vrijgesproken vanwege het ontbreken van deze onderbouwing.

[lees verder...](#)

6. Wet Victoria. Woningsluiting wegens aantreffen wapens.

[Vzr. Rb. Rotterdam, 9 april 2024, ECLI:NL:RBROT:2024:2992](#)

Woningsluiting op grond van artikel 174a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Gemeentewet terecht volgens voorzieningenrechter. Voldoende gemotiveerd dat ernstige vrees bestaat voor het ontstaan van een ernstige versterking van de openbare orde.

[lees verder...](#)

7. Artikel 174 Gemeentewet. Sluiting horecaonderneming. Opheffing bevel sluiting op de door burgemeester gestelde voorwaarde.

[Rb. Zeeland-West-Brabant 11 april 2024, ECLI:NL:RBZWB:2024:3198](#)

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de burgemeester voldoende gemotiveerd dat de explosie twee weken daarna een bedreiging voor de veiligheid en gezondheid opleverde. De artikelen 3, 4 aanhef en onder b en 8, tweede lid, van de APV gemeente Tilburg bieden de burgemeester geen wettelijke grondslag voor het onder een voorwaarde opheffen van een eerder sluitingsbevel. Ook was de burgemeester niet bevoegd om zijn sluitingsbevel op grond hiervan te wijzigen.

[lees verder...](#)

8. Wet Victoria. Woningsluiting wegens explosie woning vlogger.

[Vzr. Rb. Midden-Nederland, 23 mei 2024 ECLI:NL:RVS:2024:3190](#)

Sluiting van de woning voor de duur van drie weken wegens explosie. Burgemeester stelt drie weken nodig te hebben om samen met het openbaar ministerie en politie te bezien met welke middelen de openbare orde kan worden hersteld. Dit onderzoek loopt. Of de openbare orde kan worden hersteld met minder vergaande maatregelen is ook onderdeel van dit onderzoek. Onder deze omstandigheden mocht de burgemeester in het belang van de openbare orde de woningsluiting noodzakelijk achten.

[lees verder...](#)

9. Geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. Plantoetsers kon toerekenbare toezegging doen over APV.

[ABRvS 29 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:2239](#)

Vertrouwensbeginsel. LOD voor overtreding APV. College had moeten afzien van handhavend optreden. Mededelingen van vergunningverlener/plantoetsers en een medewerker van de buitendienst zijn in dit geval aan te merken als een toezegging. De toezeggingen kunnen worden toegerekend aan het college omdat aan appellant niet duidelijk is gemaakt dat de toezegging alleen zag op vergunningen op grond van de Wabo en niet op eventuele vergunningen op grond van de APV. Appellant mocht de gerechtvaardigde verwachting hebben dat hij het betreffende hek mocht plaatsen. Belang van appellant weegt zwaarder, handhavend optreden is onevenredig.

[lees verder...](#)

PLATFORM

Handhaving en toezicht in de fysieke leefomgeving

Als lid van dit landelijke platform is jouw organisatie voor **€ 699,-** per jaar verzekerd van exclusieve toegang tot actuele kennis, innovatie en intervisie op het vlak van handhaving en toezicht.

[lees verder...](#)

1. Wet aanpak woonoverlast. Gedragsaanwijzing voor de duur van 12 maanden.

[ABRvS 1 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1819](#)

Gedragsaanwijzing Wet aanpak woonoverlast. Opgelegde last onder dwangsom houdt in dat appellant geen geluidsoverlast mag veroorzaken. Van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de burgemeester had moeten afzien van invordering van de dwangsommen is niet gebleken.

“Overwegingen

Besluitvorming

1. Bij besluit van 24 september 2019 heeft de burgemeester, op grond van artikel 2:79, eerste lid, van de Algemene Plaatselijke Verordening Dordrecht (hierna: APV), aan [appellant] een gedragsaanwijzing woonoverlast opgelegd voor 12 maanden. Dit is een last onder dwangsom die inhoudt dat [appellant] geen geluidsoverlast of buitensporig geluid mag veroorzaken, in het bijzonder niet tussen 17.00 uur en 9.00 uur. Onder buitensporig geluid is onder meer begrepen: onnodig kloppen, slaan, bonzen, schoppen op muren, plafonds, installaties of vloeren, al dan niet met behulp van gereedschap of andere voorwerpen, en/of het boren, schuren, wekker(s) laten afgaan, stenen tegen de burens of hun woning dan wel op hun woonef gooien of anderszins buitensporig onnodig geluid produceren dat kennelijk eenzelfde soort overlast veroorzaakt. De burgemeester heeft het besluit gebaseerd op een bestuurlijke rapportage van 12 juli 2019, waarin de politie verschillende zwaarwegende meldingen van woonoverlast door [appellant] in de periode tussen 10 juli 2017 en 10 juli 2019 heeft

gerapporteerd. Voor de in die rapportage beschreven overlast van 2 december 2018 is [appellant] ook strafrechtelijk onherroepelijk veroordeeld. Buurtbemiddeling en waarschuwingen hebben niet geleid tot beëindiging van de overlast. Omdat [appellant] ook bedreigingen heeft geuit was er ernstige vrees voor escalatie. Daarom was volgens de burgemeester voldaan aan de voorwaarden voor het opleggen van een gedragsaanwijzing woonoverlast, die zijn neergelegd in de Beleidsregels Wet aanpak woonoverlast gemeente Dordrecht.

Op 13 april 2020, 8 mei 2020 en 9 mei 2020 hebben politieambtenaren en buitengewone opsporingsambtenaren van de gemeente opnieuw waargenomen dat [appellant] geluidsoverlast veroorzaakte. De bevindingen zijn neergelegd in een bestuurlijke rapportage van 7 mei 2020 en twee proces-verbaal van 8 mei 2020 en 9 mei 2020. De burgemeester heeft op grond daarvan een dwangsom ter hoogte van € 1.500,00 ingevorderd.

[...]

Uitspraak van de rechtbank

3. De beroepen van [appellant] zijn gericht tegen de besluiten van 5 december 2019, 8 juli 2020, 4 november 2020 en 5 maart 2021. De rechtbank heeft overwogen dat de gedragsaanwijzingen belastende besluiten zijn en dat het daarom aan de burgemeester is om aannemelijk te maken dat [appellant] ernstige en herhaalde geluidsoverlast heeft veroorzaakt. Een gedragsaanwijzing mag alleen worden gebaseerd op eigen waarnemingen ter plaatse van gemeentelijke toezichthouders of politieambtenaren. De burgemeester mag zo'n aanwijzing dus niet baseren op meldingen van de betrokken bureaus of geluiden die telefonisch zijn waargenomen.

Over het besluit van 5 december 2019 heeft de rechtbank overwogen dat met de bestuurlijke rapportage van 12 juli 2019 aannemelijk is gemaakt dat [appellant] geluidsoverlast heeft veroorzaakt. Dat [appellant] voor de op 2 december 2018 veroorzaakte geluidsoverlast ook strafrechtelijk veroordeeld is, betekent dat de aan die overtreding geconstateerde feiten ook in het bestuursrecht vaststaan. De enkele stelling van [appellant] dat hij geen geluidsoverlast heeft veroorzaakt leidt niet tot twijfel aan de constatering.

Over het besluit van 8 juli 2020 heeft de rechtbank overwogen dat de daaraan ten grondslag gelegde constatering van geluidsoverlast zijn gedaan door medewerkers van de politie of gemeente en neergelegd zijn in op ambtseed of ambtsbelofte opgemaakte processen-verbaal. Daarmee is aannemelijk dat [appellant] de last heeft overtreden door geluidsoverlast te veroorzaken. De stellingen van [appellant] dat hij de tuin aan het vegen was en met de bezem de muur raakte of aan het stofzuigen was en

de plinten raakte leidt niet tot twijfel aan de constatering.

Over het besluit van 4 november 2020 heeft de rechtbank overwogen dat [appellant] geen specifieke beroepsgrond heeft gericht tegen de constatering van geluidsoverlast op 3 november 2020. Met die constatering is aannemelijk gemaakt dat [appellant] op die datum geluidsoverlast veroorzaakte. De enkele betwisting daarvan door [appellant] leidt niet tot twijfel. Voor de stelling van [appellant] dat hij ongelijk wordt behandeld ziet de rechtbank geen aanknopingspunten.

Over het besluit van 5 maart 2021 heeft de rechtbank overwogen dat een politieambtenaar op 18 november 2020 geconstateerd heeft dat harde muziek werd gedraaid in de woning van [appellant]. De stelling van [appellant] dat de muziek niet hard stond, is onvoldoende voor twijfel aan de constatering. Verder ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat de burgemeester geheel of gedeeltelijk van invordering van de dwangsom moest afzien. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij door betaling van de dwangsom in ernstige financiële problemen komt. De rechtbank heeft de beroepen ongegrond verklaard.

Hoger beroep

4. [appellant] ontkent in hoger beroep dat hij geluidsoverlast veroorzaakt. De geluiden die hij veroorzaakt zijn normale leefgeluiden. De rechtbank is ten onrechte voorbijgegaan aan de verklaringen die hij heeft gegeven voor de geconstateerde geluiden. Daarnaast heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de dwangsommen niet gematigd hoeven te worden. Hij komt rond van een AOW-uitkering en zal door invordering

van de dwangsommen in financiële problemen raken.

4.1. De gronden die [appellant] in hoger beroep heeft aangevoerd, zijn een herhaling van wat hij in bezwaar en beroep heeft aangevoerd. De rechtbank is uitgebreid en gemotiveerd op deze gronden ingegaan. [appellant] heeft niet aangevoerd waarom de gemotiveerde beoordeling van die gronden in de uitspraak van de rechtbank onjuist of onvolledig zou zijn. De Afdeling kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank en de overwegingen waarop dat oordeel is gebaseerd. Van bijzondere omstandigheden op grond waarvan de burgemeester had moeten afzien van invordering van de dwangsommen is niet gebleken.

4.2. Het betoog slaagt niet.

Conclusie

5. Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak van de rechtbank moet worden bevestigd.

[...]

Ingevolge artikel 5:39 van de Awb heeft het hoger beroep mede betrekking op het besluit van 29 september 2022, nu [appellant] dit besluit betwist.

6.1. [appellant] ontkent geluidsoverlast te hebben veroorzaakt. Er ontbreekt bewijs dat het geluid door hem veroorzaakt wordt en

niet door de burens. De geluiden die uit zijn woning komen worden veroorzaakt door het gebruiken van normale gebruiksvoorwerpen, zoals het openen en sluiten van een kastje dat tegen de muur staat.

6.2. Uit het besluit van de burgemeester volgt dat op 20 april 2022 een handhaver aanwezig was in de woning van de burens. De handhaver constateerde steeds een harde bonks op de muur als reactie op normale leefgeluiden van de burens, zoals het sluiten van een deur of het doortrekken van het toilet. Tussen 22 juni en 27 juni 2022 heeft OZHZ een decibelmeter geplaatst in de woning van de burens om een geluidsmeting voor langere tijd te verrichten. In die periode is tien keer, tussen 23.00 uur en 7.00 uur, gebonk of geklap gehoord in de slaapkamer van de burens, waarbij 65 tot 78 decibel door de muur heen gemeten is. Geluiden van dit niveau zijn ernstige geluidshinder. Gezien de tijdstippen en de geluidsniveaus van de gemeten geluiden heeft de burgemeester kunnen stellen dat de geluiden aangemerkt kunnen worden als ernstige en herhaalde hinder in de zin van artikel 2:79, eerste lid, van de APV. De verklaringen van [appellant] dat het zou gaan om normale leefgeluiden of dat het geluid van de burens afkomstig zou zijn, vindt de Afdeling gezien de tijdstippen en gemeten geluidsniveaus niet aannemelijk. Voor zover [appellant] geluidsoverlast ervaart van zijn burens staat het hem vrij om daarvan melding te maken en een handhavingsverzoek in te dienen.”

2. Handhaving illegale schaapskooi na 55 jaar niet onevenredig.

[ABRvS 1 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1829](#)

LOD om in 1967 zonder vergunning gebouwde schaapskooi te verwijderen en verwijderd te houden. Ook lang tijdsverloop voorafgaand aan besluit tot handhaving is geen bijzondere omstandigheid om van handhavend optreden af te zien.

“Is er een overtreding?”

3. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij artikel 2.3a van de Wabo heeft overtreden door de zonder omgevingsvergunning gebouwde schaapskooi in stand te laten. Daarover voert hij aan dat het op de weg van het college ligt om aannemelijk te maken dat de schaapskooi in 1967 zonder de vereiste omgevingsvergunning is gebouwd en het college dit niet heeft gedaan. Allereerst volgt volgens [appellant] uit het advies van de commissie voor bezwaarschriften dat bij het college onbekend is of er in 1967 een omgevingsvergunningplicht voor het bouwen van de schaapskooi was. Daarnaast kan er volgens hem niet worden uitgesloten dat in 1967 een omgevingsvergunning voor de bouw van de schaapskooi is verleend. Weliswaar stelt het college het archief uit 1967 te hebben geraadpleegd, maar het college moet aantonen dit te hebben gedaan en dat is niet gebeurd.

3.1. De rechtbank heeft naar het oordeel van de Afdeling terecht geoordeeld dat [appellant] artikel 2.3a, eerste lid, van de Wabo heeft overtreden. Op moment van

het bouwen van de schaapskooi in 1967 bestond daarvoor een vergunningplicht op grond van de toen geldende Woningwet 1962 (artikel 47). Weliswaar bevatte artikel 47 van die Woningwet uitzonderingen op die vergunningplicht, maar uit het verhandelde op de zitting is niet gebleken dat één van die uitzonderingen van toepassing was. Deze vergunningplicht gold ongeacht het planologisch kader in de bestemmingsplannen, die het college alsnog in beroep heeft overgelegd.

4. Daarnaast heeft het college aannemelijk gemaakt dat voor de bouw van de schaapskooi geen bouwvergunning of omgevingsvergunning voor bouwen is verleend. Het college heeft toegelicht dat het in het fysieke en digitale archief naar zo'n vergunning voor een bouwwerk op het perceel heeft gezocht, maar dat niet is gebleken dat zo'n vergunning is verleend. Het is daarom aan [appellant] om het tegendeel aannemelijk te maken. De Afdeling wijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 18 maart 2015, ECLI:NL:RVS:2015:819, onder 3.1. [appellant] heeft dat niet gedaan. Het betoog slaagt niet.

Zijn er bijzondere omstandigheden?

5. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen bijzondere omstandigheden zijn waarom het college had moeten afzien van handhaven. Daarover voert hij aan dat de klachten uit de omgeving over geluidsoverlast ongegrond zijn. Als er toch geluidsoverlast zou zijn, dan had het college volgens hem daartegen ook andere maatregelen had kunnen nemen dan de meest verstrekkende maatregel van afbreken. Verder heeft hij het gerechtvaardigd vertrouwen dat niet tegen de overtreding zou worden opgetreden. De schaapskooi staat er namelijk al meer dan 55 jaar en heeft het college hiertegen al die tijd niets ondernomen. Ook blijkt uit een verklaring van zijn moeder dat de schaapskooi in 1967 door zijn ouders is gebouwd met instemming van de toenmalige burgemeester van Zundert. Bovendien heeft de gemeente door WOZ-belasting financieel van de schaapskooi geprofiteerd. Ten slotte heeft hij in 2017 de schaapskooi van zijn ouders gekocht, omdat hij daaraan zeer dierbare herinneringen heeft. Het college heeft dit onvoldoende afgewogen.

5.1. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college niet hoeft afzien van handhaven. Allereerst heeft de rechtbank terecht erop gewezen dat gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, het bestuursorgaan bij een overtreding in de regel van deze bevoegdheid gebruik moet maken. Alleen onder bijzondere omstandigheden mag van het bestuursorgaan worden gevraagd dit niet te doen. Het college heeft daarom ook niet hoeven motiveren waarom het een dwangsom oplegt of de klachten hoeven bewijzen.

5.2. De rechtbank heeft ook terecht overwogen dat [appellant] geen bijzondere omstandigheid heeft aangevoerd op grond waarvan handhaven zo onevenredig is dat het niet in verhouding staat tot de daarmee te dienen belangen. [appellant] heeft allereerst niet aannemelijk gemaakt dat hij de gerechtvaardigde verwachting mocht hebben dat het college niet handhavend zou optreden tegen zijn schaapskooi. Uit de verklaring van de moeder van [appellant] blijkt namelijk niet dat is toegezegd dat de schaapskooi zonder vergunning mocht worden gebouwd en ook niet dat daartegen niet handhavend zou worden opgetreden.

5.3. Ook heeft [appellant] geen andere bijzondere omstandigheden aannemelijk gemaakt. Weliswaar staat de schaapskooi er al meer dan 55 jaar, maar tijdsverloop voorafgaand aan een besluit tot handhaving is op zichzelf geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan het college van handhaven moet afzien. Dat is ook niet het geval als het college op de hoogte van de overtreding was of dat kon zijn. De Afdeling wijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 17 januari 2024, ECLI:NL:RVS:2024:117, onder 4.2. Verder is de verplichte WOZ-taxatie geen uitlating of gedraging waaruit in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht worden afgeleid dat het college dat niet handhavend zou optreden. Bij een WOZ-taxatie wordt namelijk niet gekeken naar de planologisch-juridische situatie. Hierbij wijst de Afdeling op haar uitspraak van 13 december 2023, ECLI:NL:RVS:2023:4631, onder 5.2. Daarnaast kan er ook indirect niet uit worden afgeleid dat het college afziet van handhavend optreden.

5.4. Hoewel de Afdeling begrip heeft voor het betoog van [appellant] dat hij zeer dierbare herinneringen aan de schaapskooi heeft, is dit geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan het college van handhavend optreden had moeten afzien. Het betoog slaagt niet."

3. **Bouwstop en invordering. Dwangsom van €60.000 voor overtreden bouwstop niet onevenredig.**

[Vzr. ABRVS 7 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1895](#)

College had voor het opleggen van een bouwstop niet hoeven onderzoeken of legalisatie mogelijk is. De hoogte van de dwangsom van €60.000 was niet onredelijk gelet op het met de overtreding te behalen voordeel. Opgelegde bouwstop overtreden, college mocht daarom ook invorderingsbeschikking nemen, niet gebleken van bijzondere omstandigheden om van invordering af te zien.

“Bouwstop

8. Verzoekers betogen dat de rechtbank niet zelf in de zaak had mogen voorzien, maar dat zij het college had moeten opdragen opnieuw te beslissen op het bezwaar van [verzoeker B] tegen het besluit van 3 augustus 2021 waarbij de bouwstop is opgelegd. Hierdoor is aan [verzoeker B] de mogelijkheid ontnomen om zich in persoon uit te laten over zijn financiële situatie. Dit betoog van verzoekers is gericht tegen overweging 4.1 van de aangevallen uitspraak. Hierin heeft de rechtbank geoordeeld over het betoog van verzoekers dat het college de hoorplicht van artikel 7:2, eerste lid, van de Awb heeft geschonden door [verzoeker B] niet te horen in de bezwaarprocedure. Dit oordeel heeft geleid tot het gegrond verklaren van het beroep. De rechtbank heeft vervolgens overwogen dat de schending van de hoorplicht er niet aan in de weg staat om zelf in de zaak te voorzien. Hiertoe is in de aangevallen uitspraak overwogen dat [verzoeker A] en [verzoeker B] dezelfde gemachtigde hebben die gelijklopende bezwaarschriften heeft ingediend en dat de vader wel voor een hoorzitting is uitgenoo-

digd. Op die hoorzitting is de gemachtigde verschenen, die de bezwaren nader heeft toegelicht. Verder is op de zitting van de rechtbank besproken dat [verzoeker B] nadien wel is uitgenodigd voor een hoorzitting in het kader van de verbeurdverklaring van de dwangsom, maar toen niet is verschenen. Evenmin was hij aanwezig op de zitting van de rechtbank. Verder is niet toegelicht wat [verzoeker B] nog had willen zeggen op de hoorzitting en de gemachtigde heeft ook niet verklaard dat [verzoeker B], die in Turkije woont, zou zijn verschenen als hij zou zijn uitgenodigd, aldus de aangevallen uitspraak.

8.1. De voorzieningenrechter is van oordeel dat in de aangevallen uitspraak op juiste gronden is geoordeeld dat [verzoeker B] voldoende mogelijkheden heeft gehad om zich persoonlijk uit te laten over het besluit van 3 augustus 2021 tot het opleggen van de last, in het bijzonder over zijn financiële situatie, en dat hij hiervan geen gebruik heeft gemaakt. De voorzieningenrechter wijst erop dat [verzoeker B] evenmin gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om in persoon te verschijnen op de zitting van

de voorzieningenrechter. Gelet hierop bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte toepassing heeft gegeven aan artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb. Het betoog slaagt niet.

9. Verzoekers betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het college alvorens de bouwstop op te leggen niet verplicht was te onderzoeken of de overtreding kon worden gelegaliseerd.

9.1. De rechtbank heeft overwogen dat bij toepassing van de in artikel 5.17 van de Wabo neergelegde bevoegdheid om bouwwerkzaamheden stil te leggen, gelet op het karakter en het beoogde doel van die bevoegdheid, niet hoeft te worden onderzocht of de bouw gelegaliseerd kan worden. Reeds hierom slaagt het betoog dat vanwege concreet zicht op legalisering van de oplegging van de bouwstop had moeten worden afgezien niet. Dit oordeel is juist. Zie hiertoe bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1064. Gelet hierop behoeft wat verzoekers voor het overige hebben aangevoerd over de - na de oplegging van de bouwstop - ingediende aanvraag om omgevingsvergunning voor de appartementen geen bespreking. Het betoog slaagt niet.

10. Verzoekers betogen dat de in de besluiten van 3 augustus 2021 geformuleerde last te verstrekking is. Gelast is de bouwwerkzaamheden onmiddellijk te staken. Volgens verzoekers is hierbij ten onrechte geen onderscheid gemaakt tussen vergunningplichtige en niet-vergunningplichtige bouwwerkzaamheden. De last had volgens hen alleen mogen zien op de eerstgenoemde categorie.

10.1. In de aangevallen uitspraak is overwo-

gen dat in de lasten onder dwangsom van 3 augustus 2021 staat dat verzoekers moeten stoppen met bouwen van appartementen en dat als zij toch doorgaan met bouwen zij een dwangsom verbeuren. Hieruit volgt duidelijk wat van verzoekers werd verwacht, namelijk dat zij zouden stoppen met het bouwen van appartementen. Daarbij is van belang dat artikel 5 van Bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht bepaalt dat bij de toepassing van de artikelen 2 en 3, waarin de vergunningsvrije bouwwerkzaamheden zijn opgenomen, het aantal woningen gelijk moet blijven. Nu het aantal woningen door de bouw van de appartementen toeneemt, kan het betoog van verzoekers om die reden al niet slagen. Immers, de bouwwerkzaamheden zijn niet vergunningsvrij indien het aantal woningen toeneemt, zoals hier het geval is, aldus de aangevallen uitspraak. De voorzieningenrechter kan zich vinden in dit oordeel. Het betoog slaagt niet.

11. Verzoekers betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de opgelegde last van € 60.000,- niet onevenredig hoog is. Het college heeft de hoogte van de dwangsom gemotiveerd door te verwijzen naar beleid of een vaste gedragslijn dat de hoogte van de dwangsom wordt afgestemd op de bouwkosten van het project. Dit is echter niet inzichtelijk gemaakt door bijvoorbeeld een beleidsdocument te overleggen, aldus verzoekers.

11.1. In de aangevallen uitspraak is over de hoogte van de dwangsom overwogen dat verzoekers terecht hebben betoogd dat in het bestreden besluit onvoldoende is toegelicht waarom voor het bedrag van € 60.000,- is gekozen. De rechtbank acht het beroep daarom in zoverre gegrond. De rechtbank volgt het college echter in zijn uitleg op de zitting. Hierbij neemt de recht-

bank in aanmerking dat verzoekers van plan waren om vier appartementen te realiseren. Uitgaande van de vuistregel van het college waarbij wordt uitgegaan van de te verwachten bouwkosten, zou dit betekenen dat de bouwkosten per appartement € 15.000,- bedragen. De rechtbank acht dit geen onredelijke inschatting van de bouwkosten. Verder stelt rechtbank vast dat verzoekers zelf in hun aanvraag van 2 november 2021 een totale bouwsom van € 68.000,- noemen. Dit betekent dat een dwangsombedrag van € 60.000,- ineens voor verzoekers tezamen gerechtvaardigd is, aldus de aangevallen uitspraak.

11.2. De voorzieningenrechter overweegt dat het opleggen van een last onder dwangsom tot doel heeft de overtreder te bewegen tot naleving van de voor hem geldende regels. Van de dwangsom moet een zodanige prikkel uitgaan dat de opgelegde dwangsom wordt uitgevoerd zonder dat een dwangsom wordt verbeurd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 15 september 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2060). Het college heeft op de zitting toegelicht dat bij een last die strekt tot het verwijderen van een zonder omgevingsvergunning opgericht bouwwerk het maximaal te verbeuren bedrag wordt afgestemd op de bouwkosten. Dit beleid of deze gedragslijn is niet op schrift gesteld en extern kenbaar gemaakt, maar het is volgens het college wel een intern “handvat” bij het bepalen van de hoogte van een dwangsom in een situatie als hier aan de orde.

11.3. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is de methodiek waarbij de maximale hoogte van de dwangsom wordt afgestemd op het behaalde of te behalen voordeel gebruikelijk en niet onredelijk. De voorzieningenrechter ziet in wat verzoekers hebben aangevoerd geen aanleiding voor

het oordeel dat het college niet eenzelfde methodiek heeft mogen toepassen bij een bouwstop, zijnde een last die gericht is op een nalaten. Het betoog slaagt niet.

Invorderingsbeschikking

12. Verzoekers betogen dat zij de bouwstop niet hebben overtreden, zodat geen dwangsom is verbeurd. Na de bouwstop van 3 augustus 2021 is er in het pand alleen nog sprake geweest van schilder- en opruimwerkzaamheden, aldus verzoekers.

12.1. De voorzieningenrechter overweegt dat de invorderingsbeschikking is gebaseerd op de bevindingen van een controle van gemeentelijke toezichthouders op 14 september 2021. Hiervan is verslag gedaan in het proces-verbaal van dezelfde datum (hierna: proces-verbaal). Hierin staat dat de opsteller van het proces-verbaal al eerder na het opleggen van de bouwstop, namelijk op 5 augustus 2021, een controle heeft uitgevoerd en dat daarbij is geconstateerd dat er sprake was van bouwactiviteiten. Uit het proces-verbaal leidt de voorzieningenrechter af dat, hoewel geïmpliceerd wordt dat de bouwstop toen al was overtreden, de toezichthouders op 5 augustus 2021 hebben volstaan met een mondelinge waarschuwing. Over de bevindingen op 14 september 2021 staat in het proces-verbaal dat de plafonds van de in aanbouw zijde appartementen waren gestuct. Tijdens de eerdere controle van 5 augustus 2021 waren de plafonds nog niet afgewerkt. Verder staat in het proces-verbaal dat een badkamer die de vorige keer nog in opbouw was nu volledig was ingericht. In het proces-verbaal zijn foto's weergegeven van een badkamer/toiletruimte op 5 augustus 2021 en op 15 september 2021. Het college heeft op de zitting toegelicht dat deze foto's de vaststelling van de toezichthouder

bevestigen dat deze ruimte op 5 augustus 2021 nog in aanbouw was en op 15 september 2021 geheel afgerond. De voorzieningenrechter volgt het standpunt van het college dat uit het proces-verbaal volgt dat er na de bouwstop bouwwerkzaamheden hebben plaatsgevonden in het pand. Op de zitting hebben verzoekers gesteld dat de foto's een onjuist beeld geven van de situatie, omdat de "voor" en "na" foto's niet dezelfde ruimte betreffen, maar de voorzieningenrechter vindt deze enkele stelling niet voldoende om niet uit te gaan van de juistheid van de geconstateerde overtreding van de bouwstop. Het betoog slaagt niet.

13. Verzoekers betogen dat in de aangevallen uitspraak ten onrechte is geoordeeld dat verzoekers geen bijzondere omstandigheden hebben aangedragen waardoor geheel of gedeeltelijk van invordering moet worden afgezien. Verzoekers zijn niet in staat de verbeurde dwangsommen te betalen.

13.1. De voorzieningenrechter stelt voorop dat bij een besluit over invordering van een verbeurde dwangsom aan het belang van die invordering veel gewicht moet worden toegekend. Een andere opvatting zou afdoen aan het gezag dat behoort uit te gaan van de oplegging van een last onder dwangsom. Ook de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 5:37, eerste lid, van de Awb (Kamerstukken II 2003/04, 29 702, nr. 3, blz. 115) gaat hiervan uit. Hierin is vermeld dat een adequate handhaving vergt dat opgelegde sancties ook worden geëffectueerd en dat verbeurde dwangsommen dus

worden ingevorderd. Alleen in bijzondere omstandigheden kan geheel of gedeeltelijk van invordering worden afgezien.

Verder geldt dat het bestuursorgaan bij invordering van de verbeurde dwangsom in beginsel geen rekening hoeft te houden met de financiële draagkracht van de overtreder. De draagkracht van de overtreder kan namelijk in de regel pas in de executiefase ten volle worden gewogen. Als hierover een geschil ontstaat, is de rechter die belast is met de beslechting daarvan bij uitstek in de positie hierover een oordeel te geven. Voor een uitzondering op dit beginsel bestaat alleen aanleiding als evident is dat de overtreder gezien zijn financiële draagkracht niet in staat zal zijn de verbeurde dwangsommen (volledig) te betalen. De overtreder moet aannemelijk maken dat dit het geval is. Hij moet daarvoor informatie verstrekken waaruit blijkt dat een betrouwbaar en volledig inzicht wordt verkregen in zijn financiële situatie en de gevolgen die het betalen van de verbeurde dwangsommen zou hebben.

Verzoekers hebben enkel gesteld dat in het bijzonder de zoon niet in staat is de verbeurde dwangsom te betalen, omdat hij woont of woonde in de streek in Turkije waar in februari 2023 de aardbeving heeft plaatsgevonden (omgeving Gaziantep), en dat hij "alles kwijt is". Naar het oordeel van de voorzieningenrechter hebben verzoekers hiermee niet aannemelijk gemaakt dat zij niet in staat zijn de verbeurde dwangsommen te betalen. Het betoog slaagt niet."

4. LOB. Bouwer failliet. Terecht bestuursdwang toegepast en kosten verhaald op woningeigenaar.

[ABRvS 8 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1961](#)

LOB en kostenverhaal op woningeigenaar vanwege overtredingen Bouwbesluit 2012 en omgevingsvergunning. Bouwer failliet. College bereikt geen overeenstemming met woningeigenaar voor beëindigen overtredingen, past bestuursdwang toe om veilige bewoning mogelijk te maken. Geen sprake van bijzondere omstandigheden waardoor van handhaving of kostenverhaal moest worden afgezien.

“Bijzondere omstandigheden bij bestuursdwang

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat er bijzondere omstandigheden bestaan op grond waarvan het college had moeten afzien van het handhavend optreden. Hiertoe voert zij aan dat het besluit tot handhavend optreden van het college om verschillende redenen onevenredig is.

Ten eerste strekken de uitgevoerde maatregelen volgens [appellante] niet tot het doel van de opgelegde last. Dit omdat het doel de veilige bewoning van de naastgelegen woningen is, terwijl de maatregelen gericht zijn op het veilig bewonen van de woning van [appellante] zelf. Ten tweede is het handhavend optreden volgens [appellante] onevenredig, omdat het college tegen de eigenaren van de naastgelegen woningen niet handhavend heeft opgetreden, maar alleen tegen haar.

Ten derde voert [appellante] aan dat de woningen naast haar woning, evenals haar eigen woning, ten tijde van het handha-

vingsbesluit van 10 juni 2020 onbewoond waren. Aangezien er op dat moment geen bewoners waren wiens belangen met het handhavend optreden gediend werden is het handhavend optreden, gelet op de gevolgen voor [appellante], onevenredig.

4.1. Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal bij een overtreding van een wettelijk voorschrift het bestuursorgaan dat bevoegd is om met een last onder bestuursdwang of een last onder dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. Alleen onder bijzondere omstandigheden mag van het bestuursorgaan worden gevraagd dit niet te doen. Handhavend optreden kan onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen doelen, zodat van optreden in die concrete situatie moet worden afgezien.

4.2. Met de rechtbank komt de Afdeling tot het oordeel dat er geen bijzondere omstandigheden zijn op grond waarvan het college had moeten afzien van handhavend optreden. In wat [appellante] in hoger beroep heeft aangevoerd ziet de Afdeling

geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank onterecht heeft geoordeeld dat het handhavend optreden niet onevenredig was.

Hiertoe overweegt de Afdeling ten eerste dat de uitgevoerde werkzaamheden strekken tot het doel van de opgelegde last. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, heeft het college slechts de werkzaamheden laten verrichten die noodzakelijk waren om de overige eigenaren veilig in hun woningen te laten wonen. De werkzaamheden zagen op het aanleggen van koppelingen tussen de woning van [appellante] en de naastgelegen woningen, het aanbrengen van 'hold-down-ankers' in de wanden van de woning, aanpassingen aan de scheidingswanden tussen de woningen, namelijk het verwijderen van EPS-parels en het plaatsen van steenwol, het aanbrengen van vloerisolatie, het aanpassen van de gevel en het plaatsen van rookmelders. Deze maatregelen hebben allemaal te maken met de brandveiligheid of de constructieve veiligheid van niet alleen de woning van [appellante] maar ook van de andere woningen. De woning van [appellante] is namelijk één van zes geschakelde woningen die samen een grotere constructie vormen. Door het college is op de zitting toegelicht dat dit betekent dat de in de last geconstateerde gebreken in de brandveiligheid of de constructieve veiligheid van de woning van [appellante] ook die veiligheid bij de andere woningen aantasten, omdat alle woningen onderdeel zijn van een grotere constructie. Gelet hierop is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de maatregelen die bij de woning van [appellante] zijn genomen, ook zien op het veilig bewonen van de naastgelegen woningen. Dat [appellante] zelf geen last had van de betrokken overtredingen en de woning in de bestaande

staat wilde verkopen, heeft het college geen aanleiding hoeven geven om niet te handhaven. Het college heeft de belangen van de eigenaren van de andere woningen hierbij doorslaggevend mogen achten.

Ten tweede overweegt de Afdeling hiertoe dat het college heeft geprobeerd om via een andere weg de overtredingen te (laten) beëindigen, voordat het overging tot handhavend optreden. De reden dat bij de andere woningen niet handhavend is opgetreden, is dat het gelukt is om met de eigenaren van die andere vijf woningen afspraken te maken over de beëindiging van de overtredingen. Het is niet gelukt om dergelijke afspraken te maken met [appellante]. Het college heeft dus voldoende gelegenheid geboden aan [appellante] om het op een ander wijze op te lossen. Pas toen daarop geen zicht was, is het college gaan handhaven. Dat is niet onevenredig.

Ten derde overweegt de Afdeling hiertoe dat de stelling van [appellante] dat de direct naastgelegen woningen ten tijde van het handhavingsbesluit niet bewoond waren evenmin aanleiding geeft voor het oordeel dat het besluit onevenredig is. Het doel van het handhavend optreden was namelijk om veilige bewoning van de andere vijf woningen mogelijk te maken. De stelling van [appellante] dat de direct naast de woning van [appellante] gelegen woningen op dat moment niet bewoond werden, betekent niet dat er geen belang gediend werd met het handhavend optreden. Niet kon worden uitgesloten dat de eigenaren van de direct naastgelegen woningen alsnog zouden besluiten om de woningen zelf in gebruik te nemen dan wel te verkopen aan een persoon die de woning in gebruik zou nemen.

Het betoog slaagt niet.

Bijzondere omstandigheden bij kostenverhaal

5. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat er bijzondere omstandigheden bestaan waardoor het college had moeten afzien van kostenverhaal. Deze bijzondere omstandigheden bestaan volgens [appellante] uit het feit dat haar geen verwijt kan worden gemaakt wat betreft de overtredingen. De overtredingen zijn namelijk veroorzaakt door EPS Bouw en niet door [appellante]. Daarnaast vindt [appellante] dat de gemaakte kosten onnodig zijn, aangezien de maatregelen niet strekken tot het doel van het handhavend optreden.

5.1. Uit artikel 5:25 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) volgt dat de kosten die zijn verbonden aan de toepassing van bestuursdwang in beginsel voor rekening van de overtreder, in dit geval [appellante], behoren te komen. Als regel gaan de uitoefening van bestuursdwang en het kostenverhaal samen, zo volgt uit het eerste lid van dat artikel. In bijzondere omstandigheden dient een bestuursorgaan uit een oogpunt van evenredigheid echter geheel of gedeeltelijk af te zien van het kostenverhaal. Zo is relevant of, en zo ja, en in welke mate de overtreding aan de overtreder kan worden verweten. In de regel zal daarbij ook sprake moeten zijn van andere omstandigheden om een uitzondering te maken op de hoofdregel van kostenverhaal.

5.2. Wat betreft het betoog van [appellante] dat het college af had moeten zien van kostenverhaal, omdat de maatregelen niet strekken tot het doel van de last en de kosten daarom onnodig zijn gemaakt, overweegt de Afdeling het volgende. Zoals

de Afdeling hiervoor onder 4.2. heeft overwogen, zien de maatregelen op het doel van het handhavend optreden, te weten het veilig kunnen bewonen van de naastgelegen woningen. Aangezien de verrichte maatregelen zijn uitgevoerd ten behoeve van het doel van de last, zijn de daarvoor gemaakte kosten niet onnodig. De Afdeling ziet daarom in zoverre geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college de kosten op [appellante] kon verhalen.

In zoverre slaagt het betoog niet.

5.3. Over het betoog van [appellante] dat afgezien had moeten worden van kostenverhaal, omdat de overtredingen haar niet verweten kunnen worden, aangezien deze tot stand zijn gekomen door het handelen van EPS Bouw, overweegt de Afdeling als volgt. Met de rechtbank komt de Afdeling tot het oordeel dat [appellante] wel verantwoordelijk kan worden geacht voor de overtredingen. EPS Bouw is de veroorzaker van de overtredingen. Daarom voelt het voor [appellante] oneerlijk dat zij voor de kosten moet opdraaien. Maar [appellante] heeft als eigenaar ook een eigen verantwoordelijkheid om haar woning in goede staat te brengen en te houden, niet alleen voor haar, maar ook voor haar burens. Ook was [appellante] als eigenaar in staat om de overtredingen te beëindigen. Daarom heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht geoordeeld dat het college de kosten bij [appellante] in rekening mocht brengen. In hoger beroep heeft [appellante] ook niet gemotiveerd waarom dit oordeel van de rechtbank onjuist zou zijn.

Het betoog slaagt niet.”

5. Verhouding 13b Opiumwet-besluit – strafrechtelijke vrijspraak bij zelfde feitencomplex.

[ABRvS 8 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:1958](#)

Er bestaat samenhang tussen de strafrechtelijke en bestuursrechtelijke procedure, omdat de tenlastelegging waarvan de politierechter appelland heeft vrijgesproken is gebaseerd op feiten die hebben geleid tot het besluit tot het opleggen van een last onder bestuursdwang. De burgemeester kon tot een andere conclusie komen dan de politierechter omdat hij zijn besluit voor een belangrijk deel heeft gebaseerd op informatie waarover de politierechter niet beschikte. De politierechter heeft appelland vrijgesproken vanwege het ontbreken van deze onderbouwing.

“Het hoger beroep

6. Het betoog van [appelland] in hoger beroep komt in de kern hierop neer dat de burgemeester geen last onder bestuursdwang mag opleggen op basis van hetzelfde feitencomplex en vanwege dezelfde vermeende overtreding als die ter beoordeling stond in een strafzaak, waarin hij door de politierechter is vrijgesproken. Hij stelt dat de burgemeester door dat wel te doen in strijd handelt met de onschuldpresumptie als bedoeld in artikel 6, tweede lid, van het EVRM, omdat in de last in feite een oordeel wordt gegeven over zijn schuld aan een strafbaar feit, terwijl hij in een strafrechtelijke procedure is vrijgesproken van de hem tenlastegelegde overtreding van artikel 11a van de Opiumwet.

6.1. Het recht op een eerlijk proces is neergelegd in artikel 6 van het EVRM. Een onderdeel van een eerlijk proces is de zogenaamde onschuldpresumptie, die in het tweede lid van artikel 6 van het EVRM is opgenomen. Dit houdt in dat een ieder

tegen wie een vervolging is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan. De reikwijdte van deze bepaling is niet beperkt tot strafrechtelijke procedures, maar kan zich in een voorkomend geval uitstrekken tot een bestuursrechtelijke procedure, indien de geschilpunten in die procedure voortvloeien uit en samenhangen met een strafrechtelijke procedure. Deze situatie kan zich niet alleen voordoen tijdens een strafrechtelijke procedure, maar ook na het staken van de strafrechtelijke procedure of na een vrijspraak. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (bijvoorbeeld het arrest van 23 oktober 2014 in de zaak Tadeu tegen Portugal, ECLI:CE:ECHR:2014:1023JUD002778510) blijkt dat wanneer een dergelijke samenhang tussen de strafrechtelijke en bestuursrechtelijke procedure wordt vastgesteld, dat op zichzelf niet voldoende is voor de conclusie dat vrijspraak door de strafrechter er aan in de weg staat dat in een latere bestuursrechtelijke procedure de gedragingen waarvan de betrokkene is vrijgesproken - als gevolg

van minder strenge bewijsregels of op grond van aanvullend bewijs - voldoende aannemelijk worden gemaakt, mits de bestuurlijke en rechterlijke autoriteiten door hun optreden, de motivering van hun beslissing of de door hen gebruikte bewoordingen geen twijfel doen ontstaan over de juistheid van een vrijspraak van hetgeen de verdachte in de strafzaak werd verweten (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 15 november 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3148).

6.2. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, bestaat er in dit geval samenhang tussen de strafrechtelijke en de bestuursrechtelijke procedure, omdat de tenlastelegging waarvan de politierechter [appellant] heeft vrijgesproken gebaseerd is op feiten die hebben geleid tot het besluit tot het opleggen van de last onder bestuursdwang. Aan de last onder bestuursdwang heeft de burgemeester namelijk ten grondslag gelegd dat hij het aannemelijk acht dat [appellant] zich schuldig maakt aan overtreding van artikel 11a van de Opiumwet, terwijl de politierechter het in een later stadium niet bewezen heeft geacht dat [appellant] deze bepaling heeft overtreden. De rechtbank heeft echter terecht geoordeeld dat

de burgemeester tot een andere conclusie mocht komen dan de politierechter, omdat hij zijn besluit voor een belangrijk deel heeft gebaseerd op informatie waarover de politierechter niet beschikte, namelijk het politierapport van 5 februari 2020. Hierbij heeft de rechtbank terecht betrokken dat in het politierapport is onderbouwd dat de aange troffen goederen geschikt zijn voor groot-schalige en professionele hennepcultuur, terwijl de politierechter wegens het ontbreken van deze onderbouwing [appellant] heeft vrijgesproken. Met dit oordeel heeft de rechtbank geen twijfel doen ontstaan over de juistheid van de vrijspraak van wat [appellant] in de strafzaak werd verweten.

6.3. Gelet op het bovenstaande is geen sprake van strijd met de onschuldpresumptie zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid, van het EVRM.

Het betoog slaagt niet.

7. Wat [appellant] in het kader van de onschuldpresumptie verder heeft aangevoerd behoeft dan ook geen bespreking.”

6. Wet Victoria. Woningsluiting wegens aantreffen wapens.

[Vzr. Rb. Rotterdam, 9 april 2024, ECLI:NL:RBROT:2024:2992](#)

Woningsluiting op grond van artikel 174a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Gemeentewet terecht volgens voorzieningenrechter. Voldoende gemotiveerd dat ernstige vrees bestaat voor het ontstaan van een ernstige verstoring van de openbare orde.

“7. De burgemeester is (sinds 1 januari 2024) op grond van artikel 174a, eerste lid, aanhef en onder c, van de Gemeentewet (Gw) bevoegd om een woning te sluiten als door het aantreffen in een woning van een wapen als bedoeld in artikel 2 van de Wet wapens en munitie de openbare orde rond die woning ernstig wordt verstoord of ernstige vrees bestaat voor het ontstaan van een zodanige verstoring.

8. Niet is betwist dat in de woning wapens als bedoeld in artikel 2 van de Wet wapens en munitie zijn aangetroffen. Verzoeksters hebben wel betwist dat sprake is van een ernstige verstoring van de openbare orde en dat ernstige vrees bestaat voor het ontstaan van een zodanige verstoring. Verzoeksters hebben daarbij gewezen op de tijdsduur tussen de doorzoeking en het bestreden besluit. Verzoeksters hebben verder aangevoerd dat de feiten en omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot sluiting van de woning, plaats hebben gevonden in de besloten ruimte van de woning, zodat er geen verstoring van de openbare orde is geweest. De voorzieningenrechter volgt verzoeksters niet in dit standpunt. De voorzie-

ningenrechter oordeelt dat de burgemeester in het bestreden besluit toereikend heeft gemotiveerd dat er ernstige vrees bestaat voor het ontstaan van een ernstige verstoring van de openbare orde (zie hiervoor in 2.4). Dat de wapens in de woning lagen, neemt niet weg dat uit de motivering van de burgemeester voldoende duidelijk volgt dat de aanwezigheid van de wapens in dit geval ernstige vrees voor een ernstige verstoring van de openbare orde meebrengt. Dat er enige tijd is gelegen tussen de doorzoeking en het bestreden besluit, maakt dat niet anders.

9. De burgemeester heeft de sluiting ook noodzakelijk mogen achten. De wapens zijn weliswaar niet meer in de woning aanwezig, maar de burgemeester heeft aannemelijk gemaakt dat de woning waarschijnlijk bekend is in het criminele (drugs)circuit en dat het niet is uitgesloten dat er binnenkort weer wapens in de woning aanwezig zullen zijn. De voorzieningenrechter ziet in dit geval geen aanleiding voor het oordeel dat de burgemeester had moeten volstaan met een waarschuwing.”

7. Artikel 174 Gemeentewet. Sluiting horecaonderneming. Opheffing bevel sluiting op de door burgemeester gestelde voorwaarde.

Rb. Zeeland-West-Brabant 11 april 2024, ECLI:NL:RBZWB:2024:3198

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de burgemeester voldoende gemotiveerd dat de explosie twee weken daarna een bedreiging voor de veiligheid en gezondheid opleverde. De artikelen 3, 4 aanhef en onder b en 8, tweede lid, van de APV gemeente Tilburg bieden de burgemeester geen wettelijke grondslag voor het onder een voorwaarde opheffen van een eerder sluitingsbevel. Ook was de burgemeester niet bevoegd om zijn sluitingsbevel op grond hiervan te wijzigen.

“7.1.

Eiser is van mening dat het bevel tot sluiting gericht dient te zijn op het herstel van de veiligheid en/of de gezondheid. De burgemeester lijkt te concluderen dat een reeds plaatsgevonden incident, dat maatschappelijke onrust heeft veroorzaakt, vanzelfsprekend ook maatschappelijke onrust in de toekomst met zich meebrengt. Na verloop van twee weken was er geen sprake meer van een acute bedreiging van de veiligheid en de gezondheid. Het beroep richt zich daarom op de periode na die twee weken tot het einde van de drie maanden. Het bevel kan niet bedoeld zijn voor criminaliteitsbestrijding, herstel van de openbare orde en om de politie uitvoerig onderzoek te laten doen. Eiser betwist dat er na de eerste twee weken nog een voortdurende kans was op herhaling. De burgemeester heeft onvoldoende gemotiveerd waarom de sluiting voor drie maanden geldt. Eiser vraagt zich af of de maatschappelijke onrust dan na die drie maanden is verdwenen.

7.2.

De burgemeester heeft de eerste twee weken na de explosie artikel 174, tweede lid, van de Gemeentewet aan de sluiting van het pand ten grondslag gelegd. Deze bepaling biedt de burgemeester de mogelijkheid de sluiting van een voor het publiek openstaand gebouw te bevelen, indien dat met het oog op de bescherming van veiligheid en gezondheid nodig is. Daarna heeft de burgemeester zijn sluitingsbevel op artikel 72b van de APV gemeente Tilburg gebaseerd. Dat artikel schrijft voor dat dit mogelijk is in het belang van de openbare orde, veiligheid, gezondheid of zedelijkheid of als er naar het oordeel van de burgemeester sprake is van bijzondere omstandigheden. De burgemeester heeft geen beleid voor de toepassing van deze bevoegdheid. Het is voor de burgemeester gebruikelijk om een voor het publiek openstaand gebouw voor drie maanden te sluiten. Dit was in deze specifieke situatie nodig om de rust te herstellen en de politie onderzoek te laten doen. Uit het overleg met de politie is gebleken dat het dreigingsniveau na die drie maanden was afgenomen.

7.3.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen³ volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 174 van de Gemeentewet dat het tweede lid de bevoegdheid geeft tot het geven van bevelen om onverwijld in te grijpen in situaties die de veiligheid of de gezondheid bedreigen. De bevelen die op grond van deze bepaling worden gegeven, zien op concrete, zich direct aandienende, de veiligheid of gezondheid bedreigende situaties. Ter beoordeling staat voor of de burgemeester zijn standpunt voldoende heeft gemotiveerd dat een dergelijke situatie zich op 27 december 2022 voordeed, zodat onverwijld sluiting van de inrichting nodig was en daarnaast of het incident op die datum en de ernst ervan maken dat de burgemeester na twee weken ook nog bevoegd was tot sluiting. 4

7.4.

Uit de bestuurlijke rapportage volgt dat door de explosie op 27 december 2022 de ramen van de bovenverdieping van een tegenoverliggend pand zijn geklapt en de glasscherven 7 meter verderop voor een voorbijganger terecht zijn gekomen. Tijdens de avond van het incident liep er geregeld uitgaanspubliek langs de horecaonderneming. De burgemeester heeft in het bestreden besluit gemotiveerd dat eiser het onmiddellijk optreden van de burgemeester door een sluitingsbevel naar aanleiding van de explosie niet heeft bestreden. Daarbij heeft hij ook overwogen dat niet in geschil was dat de sluiting in een acute situatie een geschikt middel is de bescherming van de veiligheid en gezondheid te waarborgen. Na die twee weken was er nog wel sprake van een voortdurend risico op herhaling. De burgemeester heeft overwogen dat de periode van drie maanden, gelet op de aard en ernst van het feit en de kans op herhaling, nodig

was om de rust te doen herstellen en daarnaast had de politie tijd nodig om onderzoek te doen. De burgemeester vond drie maanden een redelijke termijn om de veiligheid ter plaatse te herstellen en dat dit in het belang was van de openbare orde. Gelet hierop heeft de burgemeester naar het oordeel van de rechtbank voldoende gemotiveerd dat de explosie twee weken daarna een bedreiging voor de veiligheid en gezondheid opleverde. Verder is de rechtbank van oordeel dat de burgemeester voldoende gemotiveerd heeft dat de sluiting na die eerste twee weken in het belang van de openbare orde, veiligheid en gezondheid was. Deze beroepsgrond slaagt niet.

[...]

8.4.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de burgemeester aan het bevel tot sluiting ten grondslag mogen leggen dat de explosie van een zwaar explosief een ernstige verstoring van de openbare orde, veiligheid of gezondheid is. Daarbij heeft de burgemeester terecht betrokken dat niet duidelijk was wat de context van het incident was, zodat herhaling van deze of een soortgelijke situatie niet kon worden uitgesloten. Op grond hiervan is de rechtbank van oordeel dat de burgemeester zich, gelet op de ernst van het incident en met het oog op het voorkomen van herhaling zich op het standpunt heeft mogen stellen dat het noodzakelijk was om het pand te sluiten. De burgemeester kon niet volstaan met een minder ingrijpende maatregel.

8.5.

Bij de beoordeling of de maatregel in het concrete geval evenwichtig is, heeft de burgemeester betrokken dat hij eiser geen verwijt van de explosie maakt. De burgemeester

heeft verder overwogen dat de financiële belangen van eiser in dit geval niet zwaarder hebben gewogen dan de belangen van de openbare orde, veiligheid of gezondheid. Hierbij heeft de burgemeester de ernst van de verstoring van die belangen tegenover de belangen van bezwaarmaker in ogenschouw genomen. De burgemeester vindt dat het belang van de bescherming van de openbare orde, veiligheid of gezondheid zwaarder weegt dan de financiële belangen van eiser en de mogelijke aantasting van zijn goede naam. Gelet hierop heeft de burgemeester de belangen bij de sluiting van het pand voor de duur van drie maanden zwaarder mogen laten wegen dan de belangen van eiser bij het voortgezet gebruik van het pand. De burgemeester heeft dan ook terecht geoordeeld dat sluiting van het pand voor drie maanden niet onevenredig was in verhouding tot de daarmee te dienen doelen.

Mocht de burgemeester de grondslag van de opheffing van zijn sluitingsbevel wijzigen?

9.1.

Eiser heeft zich op het standpunt gesteld de burgemeester in strijd met een goede procesorde heeft gehandeld door de grondslag van het besluit te vervangen door een grondslag die hij op de hoorzitting bewust en ondubbelzinnig heeft prijsgegeven. Daarnaast heeft de burgemeester hiermee gehandeld in strijd met het verbod op reformatio in peius. Ook heeft de burgemeester gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat hij eiser met het voorschrift heeft verrast.

9.2.

De burgemeester heeft hiertegen ingebracht dat de volledige heroverweging in bezwaar het mogelijk maakt om de grondslag van

een besluit te wijzigen. De burgemeester heeft wel gekeken naar de opmerkingen van de ambtenaren tijdens de hoorzitting over het bezwaar, maar hij was hier bij zijn besluitvorming niet aan gebonden. De burgemeester ziet niet in waarom er sprake is van een voor eiser nadeligere positie, want het gaat hier niet om het overtreden van voorschriften.

9.3.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de burgemeester zijn besluit tot de opheffing van zijn sluitingsbevel niet kunnen baseren op de artikelen 3, 4 aanhef en onder b en 38, tweede lid, van de APV gemeente Tilburg. Deze artikelen bieden de burgemeester namelijk geen wettelijke grondslag voor het onder een voorwaarde opheffen van een eerder sluitingsbevel. Ook was de burgemeester niet bevoegd om zijn sluitingsbevel op grond hiervan te wijzigen. Deze bepalingen zien namelijk op een vergunning of ontheffing in het algemeen dan wel op een exploitatievergunning in het bijzonder. De beslissing op bezwaar met betrekking tot het besluit van 1 februari 2023 komt als gevolg hiervan voor vernietiging in aanmerking. De rechtbank komt daardoor niet meer toe aan de bespreking van de vraag of de burgemeester in strijd met een goede procesorde handelt, omdat hij deze wettelijke grondslag op de hoorzitting bewust en ondubbelzinnig zou hebben prijsgegeven. Dit geldt ook voor de overige beroepsgronden van eiser, die betrekking hebben op deze gewijzigde grondslag.

[...]

10.3.

De rechtbank heeft op de zitting vastgesteld dat de burgemeester geen gebruik heeft

gemaakt van zijn bevoegdheid tot opheffing van zijn sluitingsbevel op grond van dit artikel, omdat de hierin beschreven situatie zich volgens hem toen niet voordeed. Naar het oordeel van de rechtbank was de burgemeester, bij gebrek aan een wettelijke grondslag hiervoor, vervolgens echter niet bevoegd om de voorwaarde van 24 uren beveiliging te verbinden aan de opheffing van het bevel tot sluiting. Gelet hierop acht de rechtbank het niet mogelijk om de rechtsgevolgen van dit besluit in stand te laten.

11. Het beroep tegen de sluiting van het pand is ongegrond (BRE 23/10970) en het beroep tegen de opheffing hiervan onder een voorwaarde is gegrond (BRE 23/10971). De rechtbank vernietigt daarom het besluit van 11 oktober 2023 dat betrekking heeft op het besluit van 1 februari 2023. De rechtbank zal het besluit van 1 februari 2023 herroepen.”

8. Wet Victoria. Woningsluiting wegens explosie woning vlogger.

Vzr. Rb. Midden-Nederland, 23 mei 2024 ECLI:NL:RVS:2024:3190

Sluiting van de woning voor de duur van drie weken wegens explosie. Burgemeester stelt drie weken nodig te hebben om samen met het openbaar ministerie en politie te bezien met welke middelen de openbare orde kan worden hersteld. Dit onderzoek loopt. Of de openbare orde kan worden hersteld met minder vergaande maatregelen is ook onderdeel van dit onderzoek. Onder deze omstandigheden mocht de burgemeester in het belang van de openbare orde de woningsluiting noodzakelijk achten.

“9. De voorzieningenrechter stelt vast dat op zich zelf niet is betwist dat als gevolg van de explosie sprake is geweest van ernstig geweld waardoor de openbare orde ernstig wordt verstoord. In geschil is of deze verstoring aanleiding had mogen vormen om de woning van verzoeker te sluiten omdat niet gezegd kan worden dat deze verstoring verband houdt met de activiteiten die verzoeker verricht of anderszins verband houdt met verzoeker. Uit de bestuurlijke rapportage waarop de sluiting is gebaseerd blijkt dat de politie sterk aannemelijk acht dat de explosie bedoeld was voor verzoeker. Op het moment van het politieonderzoek waren er geen aanwijzingen dat andere bewoners dan verzoeker in verband gebracht kunnen worden met de explosie. Hiernaar heeft de politie onderzoek gedaan. Voor verzoeker geldt dat hij eerder is bedreigd en dat er eerdere incidenten hebben plaatsgevonden en dat dit (mede) verband houdt met zijn online uitingen op het internet. Dat de bestuurlijke rapportage enkel gebaseerd zou zijn op aannames en speculaties kan de voorzieningenrechter dan ook niet volgen. Verzoeker dacht in eerste instantie ook dat hij doelwit was van deze explosie. Onder deze omstandigheden heeft de burgemeester, in deze fase van het onderzoek, mogen aannemen

dat het neerleggen van het explosief en de daarop gevolgde explosie voor verzoeker was bedoeld en dat niet uitgesloten kan worden dat de openbare orde rondom de woning opnieuw wordt verstoord. Ook omdat verzoeker aangeeft dat hij zijn online werkzaamheden voortzet.

10. Het betoog van verzoeker dat niet is voldaan aan het locatiecriterium volgt de voorzieningenrechter niet. Het afgaan van het explosief in het portiek die toegang geeft tot het appartementencomplex waar verzoeker woont is voldoende om hier te spreken van een ernstige verstoring van de openbare orde in de onmiddellijke nabijheid van de woning. Dat eiser op de derde verdieping van dit appartementencomplex woonachtig is, betekent niet dat niet wordt voldaan aan het locatiecriterium. Gelet op de inhoud van de bestuurlijke rapportage is aannemelijk dat er een connectie is tussen het explosief en de woning waar verzoeker woont. De burgemeester was dan ook bevoegd om de woning te sluiten.

[...]

14. De voorzieningenrechter acht voor de vaststelling van de noodzakelijkheid onder

meer van belang dat sprake is van een ernstige verstoring van de openbare orde waar- bij de burgemeester een periode van drie weken vraagt om in samenspraak met het openbaar ministerie en de politie te bezien met welke middelen de openbare orde weer kan worden hersteld. Daarvoor is onderzoek nodig. Dit onderzoek loopt nog. Ter zitting is in dit verband nog duidelijk geworden dat de politie verzoeker nog wil horen. De burgemeester heeft ook uitgelegd waarom voor het onderzoek een periode van drie weken nodig is. De praktijk wijst uit dat dit onderzoek niet in een periode van minder dan drie weken kan worden gedaan. Of de openbare orde met minder vergaande middelen kan worden hersteld, is ook onderdeel van dit onderzoek. Onder deze omstandigheden mocht de burgemeester in het belang van de openbare orde de woningsluiting noodzakelijk achten.

[...]

16. Hoewel de sluiting van de woning ingrijpend is voor verzoeker is de voorzieningenrechter van oordeel dat de burgemeester in de gegeven omstandigheden het algemene belang van de handhaving van de openbare orde en de veiligheid zwaarder heeft mogen laten wegen dan de belangen van verzoeker om terug te keren naar zijn woning. Daarbij is van belang dat de burgemeester op zitting heeft aangegeven verzoeker te willen helpen bij het verkrijgen van tijdelijk onderdak. Over de opvang voor zijn kat stelt de voorzieningenrechter vast dat verzoeker hiervoor

onderdak heeft gevonden bij familie. Dit is wellicht geen ideale opvang, maar niet blijkt dat sprake is van een onoverkomelijke situatie. Uit de nader overgelegde stukken blijkt verder dat de huurovereenkomst van verzoeker niet zal worden ontbonden. Ook zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker op een zwarte lijst zal worden geplaatst. Nu uit de beschikbare stukken niet blijkt dat eiser een verwijt kan worden gemaakt, rust op de burgemeester een inspanningsverplichting om hem te helpen bij het verkrijgen van tijdelijke huisvesting of opvang. De burgemeester heeft op zitting aangegeven daaraan ook invulling te willen geven. Het voorgaande betekent dat de sluiting op dit moment niet als onevenredig kan worden aangemerkt.

[...]

18. De voorzieningenrechter verwacht bij de huidige stand van zaken dat het besluit van 8 mei 2024 in stand zal blijven en dat het bezwaar weinig kans van slagen heeft. De voorzieningenrechter weegt daarom het belang van de burgemeester om het besluit van 8 mei 2024 te handhaven zwaarder dan het belang van verzoekster bij het treffen van een voorlopige voorziening.

19. De voorzieningenrechter wijst het verzoek dan ook af. Dat betekent dat de woning van verzoeker gesloten blijft tot en met 29 mei 2024 om 16.00 uur. Voor vergoeding van het griffierecht of een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.”

9. Geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel. Plantoetser kon toerekenbare toezegging doen over APV.

[ABRvS 29 mei 2024, ECLI:NL:RVS:2024:2239](#)

Vertrouwensbeginsel. LOD voor overtreding APV. College had moeten afzien van handhavend optreden. Mededelingen van vergunningverlener/plantoetser en een medewerker van de buitendienst zijn in dit geval aan te merken als een toezegging. De toezeggingen kunnen worden toegerekend aan het college omdat aan appellant niet duidelijk is gemaakt dat de toezegging alleen zag op vergunningen op grond van de Wabo en niet op eventuele vergunningen op grond van de APV. Appellant mocht de gerechtvaardigde verwachting hebben dat hij het betreffende hek mocht plaatsen. Belang van appellant weegt zwaarder, handhavend optreden is onevenredig.

“Moest het college afzien van handhaving op grond van het vertrouwensbeginsel?”

4.5. Wie zich beroept op het vertrouwensbeginsel moet aannemelijk maken dat van de kant van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit hij/zij in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of het bestuursorgaan een bepaalde bevoegdheid zou uitoefenen en zo ja hoe. Vereist is dat de toezegging, andere uitlating of gedraging afkomstig is van het bevoegde bestuursorgaan of aan het bevoegde bestuursorgaan moet worden toegerekend. Van toerekening van een onbevoegde uitlating is sprake als de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht veronderstellen dat degene die de uitlating deed of de gedraging verrichtte de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte.

4.6. [appellant sub 1] heeft, voordat hij het

hek plaatste, contact gehad met [vergunningverlener/plantoetser], vergunningverlener/plantoetser bij de afdeling Bouw- en Woningtoezicht van de gemeente, en [medewerker buitendienst], gastheer van team Buurtbeheer Velp (buitendienst) van de gemeente. Uit de verklaringen van [appellant sub 1] en het college op de zitting en schriftelijke verklaringen van [vergunningverlener/plantoetser] en [medewerker buitendienst] leidt de Afdeling het volgende af. [appellant sub 1] heeft contact gehad met [vergunningverlener/plantoetser] in het kader van zijn aanvraag voor een omgevingsvergunning voor de uitbouw van het pand aan de [locatie]. [appellant sub 1] heeft aan [vergunningverlener/plantoetser] gevraagd of hij ook een hek mocht plaatsen nabij het pand. [vergunningverlener/plantoetser] heeft telefonisch kenbaar gemaakt dat dat op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) vergunningvrij mocht, zolang het hek niet hoger dan 1 meter zou worden. Om [appellant

sub 1] te helpen heeft [vergunningverlener/plantoetser] aan [medewerker buitendienst] gevraagd om ter plaatse aan te geven waar de kadastrale grens van het perceel liep. [medewerker buitendienst] heeft met behulp van informatie uit het systeem globaal aangegeven waar de kadastrale grens liep. [appellant sub 1] heeft vervolgens het hek laten plaatsen op de aangewezen grens. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de mededelingen van [medewerker buitendienst] en [vergunningverlener/plantoetser] niet anders zijn uit te leggen dan dat [appellant sub 1] een hek mocht plaatsen op de door [medewerker buitendienst] aangewezen plek, zolang het hek niet hoger zou zijn dan de maximale hoogte van 1 meter. Er was dus sprake van een toezegging.

4.7. Ook heeft de rechtbank terecht overwogen dat die toezegging aan het college kan worden toegerekend. In de hiervoor onder 2 genoemde uitspraak van 29 mei 2019, r.o. 11.3, heeft de Afdeling overwogen dat ook als niet uitdrukkelijk is aangegeven dat de toezegging namens het bevoegde orgaan wordt gedaan, een toezegging kan worden toegerekend aan dat orgaan als de betrokkene op goede gronden mocht veronderstellen dat degene die de toezegging heeft gedaan de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte. Ook een medewerker van de afdeling vergunningverlening kan een toezegging doen over een onderwerp dat zijn werkgebied betreft, die aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Naar het oordeel van de Afdeling kan de toezegging worden toegerekend aan het college. [vergunningverlener/plantoetser] was werkzaam als vergunningverlener bij de afdeling Bouw- en Woningtoezicht. Dat

het werkgebied van [vergunningverlener/plantoetser] zich beperkte tot het toetsen van plannen op grond van de Wabo betekent niet dat de toezegging niet kan worden toegerekend aan het college. Aan [appellant sub 1] is namelijk niet duidelijk gemaakt dat de toezegging alleen zag op vergunningen op grond van de Wabo en niet op eventuele benodigde vergunningen op grond van andere wet- en regelgeving, zoals de APV.

[appellant sub 1] mocht dus de gerechtvaardigde verwachting hebben dat hij een hek van minder dan 1 meter hoog vergunningvrij op de aangewezen plek mocht plaatsen.

4.8. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Andere belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen zwaarder wegen. De Afdeling is in dit geval echter van oordeel dat het college van handhaving had moeten afzien. Het college heeft aangevoerd dat het plaatsen van een hek op het pleintje de vrije doorstroom van het verkeer belemmert. De stoep naast het hekwerk blijft echter vrij begaanbaar en blijft even breed als de stoep aan de andere kant van de straat. Daarbij weegt de Afdeling ook mee dat [appellant sub 1] meermaals heeft aangeboden het hekwerk te verplaatsen tot achter de boom, zodat er meer ruimte op de stoep is en de blindengeleidestrook niet geblokkeerd wordt. Zolang de blindengeleidestrook begaanbaar blijft komen de belangen van derden door de plaatsing van het hek immers niet in het gedrang en weegt het belang van [appellant sub 1] bij het plaatsen van het hek zwaarder. Verder is van belang dat het college op de zitting heeft verklaard dat

het plaatsen van een terras op het pleintje mogelijk wel een optie zou zijn. Volgens de Afdeling zou dit echter hetzelfde effect hebben als het plaatsen van een hek, namelijk dat voetgangers niet langer de kortste route over het pleintje kiezen maar er via de stoep omheen lopen. Onder die omstandigheden weegt het belang van [appellant sub 1] bij

het plaatsen van het hek zwaarder dan het belang van de doorstroom van het verkeer. Het handhavend optreden door het college is daarom zodanig onevenredig in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in deze situatie moet worden afgezien.”

PLATFORM

HANDHAVING EN TOEZICHT IN DE FYSIEKE LEEFOMGEVING

Als lid van dit landelijke platform is jouw organisatie voor €699,- per jaar verzekerd van exclusieve toegang tot actuele kennis, innovatie en intervisie op het vlak van handhaving en toezicht. Zeker na de inwerkingtreding van de Omgevingswet is het van groot belang om goed op de hoogte te zijn van de laatste nieuwe rechtspraak op het gebied van handhaving en toezicht. Met jouw deelname aan het platform zorgen wij ervoor dat je niets mist en blijf je up-to-date.

Platformleden krijgen exclusieve toegang tot:

- ✓ **Vier keer per jaar webinar 'Kwartaalupdate handhaving en toezicht'**
Chantal organiseert **4 keer** per jaar een webinar over de belangrijkste ontwikkelingen in de rechtspraak op het gebied van handhaving en toezicht. Met ruimte om tijdens het webinar vragen te stellen, of na afloop telefonisch of per e-mail één op één een concrete casus te bespreken.
- ✓ **Een jaarlijkse fysieke studiebijeenkomst**
Jaarlijks verzorgt Chantal een **verdiepende studiebijeenkomst** over een specifiek thema in het vakgebied handhaving en toezicht. Toegespitst op de actualiteit, zoals bijvoorbeeld handhaving onder de Omgevingswet.
- ✓ **Nieuwe publicaties & blogs**
Als eerste ontvang je de nieuwste publicaties en blogs van Chantal over handhaving en toezicht direct in je mailbox.
- ✓ **Een maandelijkse nieuwsbrief**
Chantal stuurt je **iedere maand** een nieuwsbrief met de belangrijkste uitspraken.
- ✓ **De besloten LinkedIn groep**
Via een besloten groep houdt Chantal je op de hoogte van recente rechtspraak, geeft ze updates over haar promotieonderzoek met als onderwerp het evenredigheidsbeginsel en beantwoordt vragen. Daarnaast kunnen vakgenoten met elkaar de discussie aangaan.

Meer informatie of direct aanmelden?
platformhandhavingentoezicht@hekkelman.nl

Chantal van Mil | Advocaat
024 - 382 83 12 | c.van.mil@hekkelman.nl

**Hekkel
man** advocaten | notarissen